

**Liefde, bedvogelen
en andere treurnis**

Gedichten

Krista Middel

Liefde, bedvogelen en andere treurnis

Krista Middel

www.kristamiddel.nl

Eerste druk: september 2018

Uitgever: Godijn Publishing

Vormgever omslag: Jen Minkman

ISBN 978-94-92115-64-5

NUR: 306

©2018 Godijn Publishing

www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

ziekte bestaat niet

als mijn moeder de weg niet meer weet
heet het een beetje vergeten
een nieuwe heup wordt gehaald
of het een zak aardappels is
bij ons thuis zijn we niet ziek
in dit huis zijn we blij bij elkaar

we hebben geen griep
zijn een beetje verkouden
een beetje autistisch en een klein beetje doof
we gaan niet dood aan een buikvliesontsteking
of opeens een mast op ons hoofd

we zijn sterk oppermachtig
houden ons groot
als we niet kunnen lopen,
rennen en dansen
het lichaam verdoofd met oxycodon

in deze familie is nooit iemand ziek
en alle anderen zeuren
wij gaan niet dood
nee, wij niet, wij nooit

dode vader

naast mij ligt mijn vader
op onze roodgeruite plaid

ik ben acht en hou mijn adem in
omdat hij weleens dood kon zijn
bang luister ik of ik iets hoor

zijn donkere bril een beetje scheef
zo op zijn neus
waaronder zijn snor ook niet beweegt

hoe zou het zijn als kinderen op school
vragen hoe dat is, een dode vader
dat ik dan dapper zucht dat het wel gaat

opgelucht ren ik naar zee
als hij zijn ogen open doet
en zegt dat hij nu wel limonade lust

zoon

ik streel je haren
kus goedenacht
zeg dat je ze moet wassen
vertaal de wereld
en zucht zachtjes
als je rug verhaalt van laat-me-toch

vertederd zie ik schoenmaat 46
hoe je langer bent dan ik
het moment dat je onhandig
mij een arm omslaat

ik bevroeg je wat je voelt, doet, vindt
hou op mens, rollen je ogen
ik leer je dekbed-in-een-hoes
bedwing mijn drang tot overnemen

je stem trilt even als je vraagt
wanneer iemand op kamers gaat
ik vermoed ik wil je nog niet missen, mam
en opgelucht doe ik opnieuw jouw was

meisje

dat ik iedereen even lief heb
omdat het familie is
lieg ik tegen jou
omdat ik vermoed
dat de wereld nog mooi
en teder in elk geval
zou moeten zijn
zo op je vijfde

als je me mama noemt
in de speeltuin
om te proeven hoe dat
smaakt, laat ik je
daar ik ook een klein
meisjesstemmetje gehoord
had willen hebben

nu voel ik zonder gene
jouw kleine mensenlijfje
tegen het mijne
omdat je me lief vindt
en maak ik warme thee
met zelfgebakken koekjes